

af 12. April 1873, vandt dog meget stor Tilslutning under Forhandlingerne, og Forslaget om Fikseringen af Ligningsprocenten til 2 pCt. som Maksimum blev vedtaget af Rigsdagen. De saaledes ved Loven af 17. Maj 1873 indførte Bestemmelser er uændrede gaaet over i de senere Lønningslove. Det er særlig den store Forskel i Ligningsprocenten i Garnisonsbyerne i Forbindelse med, at „de militære ikke selv har Valget af deres Opholdssted, men beordres hen, hvor Tjenestens Krav fordrer det“, der for Flertallet i det oftnævnte Udvalg har været bestemmende for dets Stilling til Sagen. Det oplyses i Betænkningen, at de kommunale Skatter og Afgifter i Garnisonsbyerne „varierer mellem $1\frac{3}{4}$ og $5\frac{1}{2}$ pCt. af Indtægten“. „Udvalgets Flertal mener derfor, at der kan være god Grund til at træffe en Bestemmelse, hvorefter der for de paagældende militære fastsættes en Kommunalskat af et bestemt højeste Beløb af deres Tjenesteindtægt, som ikke kan overskrides, uden at det i saa Henseende udøver nogen Indflydelse, hvilken Procent Kommunens Skatteydere i øvrigt paalignes“. Ogsaa Hensynet til Kommunerne ses at have været fremdraget under Udvalgets Behandling af Sagen, og det hedder herom i Betænkningen, at „fra Kommunernes Standpunkt tror Flertallet ikke, at der kan være afgørende Betænkkelighed ved Forslaget, da de i Regelen sætte stor Pris paa at have Garnisoner og ogsaa i flere Henseender have Fordel deraf“.

Det maa sikkert indrømmes, at de af Flertallet i 1873 fremførte Grunde for at fastsætte en højeste Skatteprocent for militære Tjenesteindtægters Vedkommende, en Skatteprocent, der ikke kan overskrides, for saa vidt angaar den kommunale Beskatning, er til Stede endnu, selv om Forskellen i Ligningsprocenten ikke er saa stor, som det oplystes at være Tilfældet i 1873. Ser man bort fra København, hvor der er særlige Beskatningsregler, er Forholdet det: at Ligningsprocenten i 1911—12 i Roskilde, der staar med den laveste Ligningsprocent, var 6,2 og i Aarhus

11,0. Og for de lavere og middelstore Lønningsindtægter er Skatteprocenten i København, selv med de Tillæg til Grundbeløbet, der har været benyttede de sidste Par Aar, betydelig under Ligningsprocenten i de øvrige Garnisonsbyer.

Ligesom man i 1873 indsatte Bestemmelsen om de 2 pCt. i et Tillæg til Lønningsloven og som en Lønningsbestemmelse for de militære Befalingsmænd, blev denne overført uforandret i Lønningslovene af 1909 som et Led i Lønningsreglerne. Ifald man ikke havde medtaget den tidligere Bestemmelse om en Højsteskat til Kommunen paa 2 pCt., vilde Lønningsforhøjelserne i 1909 endog i enkelte Tilfælde have betydet en Formindskelse. Eksempelvis kan anføres, at en Kaptajn med 10 Aars Tjeneste i Graden, naar der regnes med 2 pCt. Kommuneskat, ved Lønningsloven fik 200 Kr.s Forhøjelse af sin Løn — fra 3,600 Kr. til 3,800 Kr. Saafremt han var til Tjeneste i Aarhus, og Bestemmelsen om de 2 pCt. ikke var medtaget, vilde hans Kommuneskat imidlertid samtidig være steget med over 300 Kr. Nærværende Mindretal har derfor den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslags Vedtagelse vil medføre Krav om en Lønningsforhøjelse, der i det mindste svarer til de forøgede kommunale Afgifter, som her ved paalægges de militære skattepligtige Personer. Af de Udvalget tilstillede Oplysninger om, hvor meget de kommunale Skatter vilde stige for de militære Personers Vedkommende i samtlige Garnisonsbyer — København og Frederiksberg medregnet —, fremgaar det, at det samlede Beløb udgør ca. 160,000 Kr. Skal de militære Lønninger forhøjes med et saadant Beløb, vil det i Virkeligheden være ensbetydende med, at der ydes Garnisonsbyerne et tilsvarende Tilskud af Statskassen. Men selv bortset herfra synes det tvivlsomt, om man, som foreslaaet, ved en isoleret Bestemmelse, uden andre Forandringer i Lønningslovene og uden Ændringer i Reglerne for Garnisonsbyernes Deltagelse i Udgifterne ved